

HỘI ĐỒNG QUẢN TRỊ BIC Ở SHERATON

Tôi đến đúng giờ, không sai một phút.

Cô không có ở đó.

Rồi điện thoại tôi reo.

Là Chanel. Cô xin lỗi. Cô đang ngồi taxi, vẫn còn trên đường, và sẽ chỉ trễ năm phút.

Vài phút sau, tôi thấy cô bước vào khách sạn.

Tóc vàng dài. Cao. Thanh lịch. Kiểu hiện diện chẳng cần ai giới thiệu.

Cô đến quây lễ tân, làm thủ tục nhận phòng, gửi hành lý, rồi bước về phía tôi.

“Chào ông Frega. Tôi là Chanel. Tôi có lợi thế là đã biết ông là ai. Đoạn video trên trang web và tấm ảnh của ông không gây kỳ vọng hão. Và cũng đúng là ông chẳng dùng bộ lọc nào. Ông quả thật giống hệt như quảng cáo.”

“Cảm ơn bà. Mời bà ngồi. Tôi mời bà một ly cà phê hay thứ gì khác để uống nhé? Bà cứ thông thả. Tôi không vội, và tôi biết một quý ông nên cư xử thế nào khi ngồi cùng một quý bà.”

“Không, cảm ơn ông. Tôi đã uống cà phê ở sân bay rồi. Thật ra hôm nay tôi dùng một mùi nước hoa mới. Mong là ông thích.”

Mùi hương ấy khiến tôi chú ý.

“Nó tên là gì vậy?” tôi hỏi. “Hoàn toàn mới lạ với các giác quan của tôi.”

Cô mỉm cười.

“À, tên nó là một kinh điển xưa của Pháp. Nó trả lời một câu hỏi rất đơn giản: làm sao hạ gục một người Ý mà chẳng cần bước chân ra sân?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô.

Ngoài vẻ thanh lịch, cô còn thông minh lạ thường. Chỉ riêng điều đó đã khiến tôi muốn tiếp tục câu chuyện hơn. Gần như lập tức, một sự đồng cảm mạnh mẽ nảy sinh.

Cô bắt đầu giải thích mục đích chuyến đi, nhưng cách cô cử động khi nói cứ làm tôi phân tâm. Cô nhận ra. Thỉnh thoảng cô dừng lại, hỏi xem mọi thứ đã rõ chưa.

Rõ, nhưng chỉ đến một mức nào đó.

Cô có kiểu hiện diện khiến người ta khó mà tập trung.

Rồi cô nói một câu làm cuộc gặp đổi hướng hoàn toàn.

“Hôm nay có năm lãnh đạo cấp cao của BIC France đi cùng tôi. Họ muốn gặp ông. Câu chuyện thật sự bắt đầu từ đó.”

Sự chú ý của tôi lập tức quay về với chủ đề.

Cô ra hiệu cho họ tiến lại. Dù sao thì tôi cũng đã đồng ý gặp họ.

Chỉ trong chốc lát, bảy người chúng tôi đã ngồi quanh một chiếc bàn, bốn phía là bốn chiếc sofa.

Lúc đầu tôi tưởng có sự hiểu lầm nào đó.

Cớ gì người ta lại lặn lội từ Pháp sang chỉ để gặp tôi?

Người lớn tuổi nhất trong số họ tự giới thiệu.

“Tôi là M... A. Hiện tôi giữ chức CEO của BIC France.”

Tôi vẫn chưa hiểu họ muốn gì.

Tôi đề nghị mọi người tự giới thiệu.

Bức tranh sáng tỏ rất nhanh.

Toàn bộ hội đồng quản trị của BIC đang đứng trước mặt tôi.

Lý do của cuộc gặp là cái OPA xuất bản mà tôi đã tung lên mạng.

Họ đã coi nó là chuyện nghiêm túc.

Thật ra, nghiêm túc đến mức họ bắt đầu băn khoăn về tương lai của chính mình. Liệu họ có được bố trí lại trong tổ chức mới? Hay sẽ phải đi tìm việc ở nơi khác?

Và bằng cách nào đó, mối liên lạc đã được thu xếp qua Chanel, người gần như im lặng suốt buổi và chỉ giao tiếp bằng cử chỉ. Một sự hiện diện không thể làm ngơ.

Tôi giải thích rằng tôi chỉ là một người viết, không hơn.

Không ai tin tôi.

Họ đồng thanh đáp.

“Khi một người của Gillette lên tiếng, ngay cả cổ đông của chúng tôi cũng im lặng lắng nghe. Bắt đầu từ chính gia đình BIC.”

Tôi xin nghỉ một lát và lấy cốc đi uống cà phê để tính xem nên nói gì tiếp.

Tình huống thật khác thường.

Vậy mà lần đầu tiên tôi chắc chắn về một điều: Tự sự gây xáo trộn hơn nhiều so với những lời hứa.

Và chỉ đến lúc này tôi mới bắt đầu hiểu ra.

Ferdinando